

Tett és Védelem: kérdések a zsidó önvédelmi szervezet kapcsán II. rész

2013 március 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Liberális szempontból az antiszemitizmus nem lehet üldözendő és büntetendő jelenség, mert antiszemitának lenni mindössze annyit jelent, hogy az illető nem rajong a zsidókért,{...}

{...} fenntartásokkal fogadja a zsidókra és vallásukra jellemző szokásokat, attitűdöket.

Ha komolyan vesszük a liberális demokrácia elveit, valamint a szólás- és véleménynyilvánítás szabadságát, akkor az ehhez hasonló megfogalmazások és magatartások aligha kifogásolhatók. Más elbírálás alá esik az uszítás, a törvényt sértő cselekedetek elkövetésére buzdító direkt felszólítások.

Ennél bonyolultabb kérdés, hogy ki tekinthető zsidónak? Ennek definíciójára Izrael állam komoly és szigorú szabályokat alkalmaz: a betérteket és az anyai ágon zsidó felmenőkkel rendelkezőket ismerik el zsidónak. Az ortodox zsidók azonban a számukra definiálhatatlan zsidóság nagy részét nem tartják zsidónak. Még zavarosabb a helyzet Magyarországon.

Íme néhány öndefiníció. A Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetségének ügyvezető igazgatója, Zoltai Gusztáv arra a kérdésre, hogy a zsidóság vajon vallás, faj vagy etnikum, ezt felelte: „életforma”. (Igen, 1992. december 8.)

„Várnai Pál: – Gyanítom, hogy itt a zsidókról létező sztereotípiákat karikírozza, hiszen olyan, hogy zsidó, nincsen. Németh Gábor: – Igen, természetesen ironizálok. Pontosan látja: nincs semmiféle standard, ez csak az elítéletek rendszerében létezik.” (Szombat, 2007 április)

„Konrád György (...) úgy látja (a zsidóság – a szerk.), szemtelen, vitatkozó, tolakodó, megbocsáthatatlanul gyors – lassúbb népekben hamar felhorgad az antiszemitizmus. Míg a keresztény népek különösebb nehézség nélkül, nyomtalanul be tudnak olvadni egymásba, a zsidók különállása, identitása megmarad, akkor is, ha ugyanabban a kultúrában élnek. Talán mert nem érzik szellemi »szükségességnek« a teljes elvegyülést.” (Jolsvai Júlia írása Konrád György: Zsidókról című könyvére, Origo, 2010. december 29.)

Bacher Iván már-már túllép a racionalitás keretein: „Magyarországon minden becsületes embernek elbűb-utóbb muszáj lesz zsidónak lennie.” (Egy polgárpár, Népszabadság, 2001. szeptember 29.)

Talán az itt közöltek is indokolják a kérdést: kiknek a nevében beszélnek a zsidó közszereplők, és kiket képviselnek a magyarországi zsidó szervezetek?

Bodnár Dániel meglátása szerint az „antiszemita atrocitások sokszor a legkiszolgáltatottabbakat, a szociálisan hátrányos helyzetűeket, idősöket, betegeket, gyerekeket érik, és az ő számukra ez sokkal nagyobb traumát jelent, mint másoknak.” Az állítás finoman szólva is különös, miután Magyarországon a nyilvánosság előtt ismert „antiszemita incidensekben” agresszív zsidó baloldali és liberális értelmiségiek provokálták a magyarságot. Gondoljunk csak Landesmann fűzrabbi, Tamás Gáspár Miklós, Spiró György, Korniss Mihály, Kertész Ákos, Kertész Imre vagy éppen a demonstratívan kippában szaladgáló és garázda cselekményeket elkövető Dániel Péter megnyilatkozásaira. A verbális „antiszemita atrocitások” őket érik, és nem az integrálódott zsidó honfitársainkat.

A magyarországi zsidóság belső viszonyairól sokat elárul Bodnár, amikor kijelenti: „a jelenlegi szomorú viszonyok

között az egyetlen konszenzust teremt? dolog a holokauszt emlékezete mellett, ami aktivitást generál a zsidó közösségen belül, az az antiszemitizmus ügye.”

A magyar–zsidó együttélés múltjáról és jelenéről szól Vásárhelyi Mária Két középosztály, kétféle történelem című írása. (168 óra, 2007. február 1. 16-17. oldal) A kissé leegyszerűsített történelemszemléletet tükröző álláspont szerint „a mostani társadalmi szembenállás gyökerei valójában a 19. század második feléig nyúlnak vissza, és a középosztály megosztottságából fakadnak.”

A marxista megközelítés? gondolatmenet alapján az elmúlt százötven év két meghatározó társadalmi csoportja a lényegében tehetségtelen, g?gös és sértett magyar nemzeti-keresztény középosztály és a vele szemben álló tehetséges, pragmatikus, zsidó származású középosztály. Vásárhelyi konklúziója: „E két, párhuzamosan létező középosztály között ma is elevenen lüktető feszültségek alapja és ereje kísértetiesen idézi az évszázaddal korábbi viszonyokat. (...) A széls?ségesen megosztott társadalomban, a kétféle középosztály tagjai között élet-halál harc folyik. S ez a küzdelem nemcsak a középosztályok, hanem a társadalomfejl?dés irányát is hosszú távra meghatározhatja.”

A megosztottság megállapításának igazságtartalma vitathatatlan, de az ezzel kapcsolatos tudományos diskurzust éppen a zsidó származású baloldali és liberális értelmiségi csoportok teszik lehetetlenné. Néhány éve még a »zsidókérdés« szóösszetétel használóit is azonnal antiszemitának min?sítették bizonyos körök, amíg rá nem jöttek, hogy a témakörben született – számukra is elfogadható – m?vek sokaságában szerepelt a szalonképtelennek nyilvánított kifejezés. A Vásárhelyi által leírt harc a színpalak mögött zajlik, a politikailag korrekt beszéd- és gondolkodásmód miatt ennek a folyamatnak nincs nyoma tudományos publikációkban.

A fentiek?l is következően a Tett és Védelem Alapítvány, a zsidóság önvédelmi szervezeteként nem lesz könnyű helyzetben. Csak a jogállam által kijelölt sz?k ösvényen haladhatnak, ellenkező esetben csak tovább rontanak a helyzeten, ami még mindig jobb, mint sok európai országban.

Ki dönti majd el, mikortól antiszemita egy vélemény vagy egy tudományos diskurzus? Ger? Andrásnak például már Romsics Ignác is antiszemita. Valójában kiket és mit?l kívánnak megvédeni? A múltó id? nyilván választ ad majd kérdéseinkre.

Tóth Gy. László
politológus,

a miniszterelnök volt főtanácsadója

demokrata.hu

Ajánló
